

A Bibliát sokféleképpen olvashatja az ember. A legtöbb hívő először és elsősorban a *liturgiában*, főként a szentmise szövegeiben találkozik vele. Az olvasásnak ez a fajtája, a liturgia átélése különösen alkalmas arra, hogy hozzásegítsen a Biblia szövegének igazi teológiai tartalmához és a mögötte rejlő mély lelki értelemhez.

Lehet a Bibliát *pusztán kíváncsiságból* is olvasni, hogy megtudjuk, mi van benne. Ez az olvasás sem terméketlen. Az ilyen olvasók közül nagyon sokan adtak már igazat Boylenak, a kiváló kémikusnak: „A Biblia mellett az emberi írások, még a legjobbak is, csak olyanok, mint a bolygók, amelyek fényüket és ragyogásukat a Naptól kapják.“

Nagyobb igényeket támaszt és kétségtelenül többet is merít a Bibliából, aki *kutató elmével* veszi kezébe, tudni akar, meg akarja ismerni az Isten tanítását. Aki így nyúl hozzá, előbb-utóbb eljut oda, hogy nem tud szabadulni tőle, és Lacordairerrel vallja: „Harminc éve olvasom a Bibliát s minden nap új fényeket és új mélységeket fedezek fel benne. Micsoda különbség! Az emberi szót egyszerre kimeríthetem, itt mélységekkel állok szemben, amelyeket nem tudok kimeríteni.“

Igazi isteni erejét és gazdagságát azonban annak tárja fel a Szentírás, aki Mózesként oldott sarukkal, térdrehulló tisztelettel, az Isten szavát hallani akaró és tenni kész lélek megnyíltságával olvassa. Az ilyen megtapasztalja Szent Agoston szavainak igazát: „A Szentírás olyan nyelvet használ, amely fenségével a kevély szellemeket megszégyeníti, mélységével a gondolkodókat tiszteletre kényszeríti, igazságával a nagy lelkeknek felüdülést, leereszkedésével a kicsinyeknek táplálékot nyújt.“

AZ A NAP MOST MÁ

*Az a nap most már mindig egy veled,
amikor együtt mentünk, rengeleg
erdőkön át, az égak között néha
átelcszelt a Nap bíboros taréja,
mint nyár-küldötte, késő üzenet...*

*Lassan megnyúltak az árnyak, a színek
és vonalak megfakultak, s szelíden
ömlött el a tájon a esend és minden
belésmúlt az Isten tenycreibe,
még átölelt az este és a béke...*

*Oh éreztetek igazán engémnek,
cágyának, jörvőnek, beteljesedésnek!
S ahogy mentünk a csendben és az estben,
lelkünkhez ért a titok és a lelkünk
ölelkezett az áldott Végtelennel!*

Balássy László